joudnud, siis tousnud kahhe taggumisse jalge peäle püsti temma pole, seäl näinud ta hundil kohhegil pool innimesse ollemist. Sure karjumissega ärkas ta ülles, kissendas kuuljaid ja näggiaid appi ommas surma häddas. Tomas ärkas ka ülles, kohkus selle kissa pärrast, südda ei olnud puhhas, teggi talle ka wallo. Sedda möda aeasid mollemad wodist wälja. Emma arwas ennast kohkumissest haigeks jäwad, selle-pärrast wöttis püssi rohto ja salpetert sisse. Et nüüd Tomas kül sowis et tubbaka toos tomata olleks woinud jäda; agga taggasi wimisseks olli ommeti julgust pudus, sest ta kartis, et seppameister talle selle tembo eest middagi saaks pakkuma.

Nüüd ei olnud ennam teist nou, kui warrastud tosi taggasi wia. Et Tomas sedda mitte ei julgend ette wötta, piddi emma sedda teggema, ehhitas ennast walmis ja läks moisa, otis seppi koia ukse ees meistri tullemist. Kui meister tulli, pallus ta silma wega omma poia pattusid andeks ja pakkus tosi meistrile taggasi. Kui meister tosi olli wasto wötnud, sai Toma emma südda surest koormast peästetud, sest temma

olli jo usso järrel waimus hundi nahhaga kattetud; moisa minnes (ütleb ta isse), olla ta mitto korda omma järrel waatnud, kas tal peaks jubba hundi sabba järrel lohhisema, sest woime arwata, mis rööm tal olli, kui tosist lahti sai.

C. D. mötles tük aega üsna waggusi sedda asja järrele, ligutas omma uled ja ütles issee-nnesele: „targad mehhed peawad wähhe räkima, siis saab neid ustud.“ Nüüd ütles ta: Kuleb sinna naene, maenitseb sinna omma pattust poega ni wisil pattust pöörda, kui sinna olled teinud, siis woite rahhul olla. „Olle julge, sinno usk on sind aitnud, minne rahhuga.“

Seitsmes käsk: „Sinna ei pea mitte warrastama.“ Se polle neil mitte juttuks tulnud.

Nalja nattukesed.

Tüttarlaste klassi seädus.

Taksi Mattis olli naljakas noor innimenne, ta kirjutas neidudele klassi seädusse pabberi peäle, muljus wie koppiko tükkiga suitso pitsati alla ja löi Wira körtsi seina peäle kohto pabberitte körwa ülles.

Wanawa mÃ¤Ã¤nnus Kalender 1871.